

Ти, блънуващъ поете,  
пѣешъ ни въ стиховѣтъ  
розитѣ какъ ухають  
съ ведъръ дѣхъ въ утринята.  
Но ухае туй цвѣте  
и безъ тебе, поете,  
и децата туй знаятъ,  
дори безъ пѣсенята.

Ала знаешъ ли хората,

гози дѣхъ що не знаятъ, —  
—не че вѣчно сж хремава

или пѣматъ си

нось.

Други,

по-силни мириси

главитѣ имъ

маятъ :

дѣхъ на киселини,

на карбитъ

и на момсъ.

Ты възпѣвашъ поете  
всѣки день въ стиховѣтъ  
звукоевъ на славеа,  
що въ градината пѣй.  
Но той пѣй си, поете,  
и безъ твойтъ съвети,  
и тѣ даже смущаватъ го  
пѣсенята си да тѣй.